

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: B. T. O.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 1892/2003 - 38 ze dne 15. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 1892/2003 - 38 ze dne 15. 4. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3507/VL - 20 - 05 - 2003 ze dne 30. 7. 2003, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon o řízení před žalovaným takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Konkrétně stěžovatelka namítá, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatelka tvrdí, že krajský soud se při svém rozhodování dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, neboť stěžovatelce měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu i z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka tak uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, navíc požaduje, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl odmítnutí kasační stížnosti z důvodu absence údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovatelce, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení před žalovaným svoji žádost o udělení azylu odůvodňovala svými problémy souvisejícími s nemožností získání práce v zemi svého původu. Ve Vietnamu je dle stěžovatelky těžký život, když tam žádala o práci, nikdo se s ní nebavil. Když opouštěla Vietnam, neměla práci, zjistila, že v České republice je život na vysoké úrovni, a proto přicestovala za prací sem. O azyl požádala stěžovatelka také proto, že neměla pro pobyt v České republice platné doklady. Z protokolu o pohovoru konaném dne 24. 7. 2003 pak vyplývá, že stěžovatelka měla možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nechtěla tak však učinit, ani nenavrhla jejich doplnění. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a stěžovatelčinu žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu formulářového typu, v níž tvrdila, že žalovaný ve správním řízení porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, přitom argumentačně se omezila toliko na citaci těchto ustanovení, dále tvrdila, že jsou v jejím případě dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a to nejméně pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl žalovaným aplikován důvodně, neshledal ani porušení stěžovatelkou namítaných procesních ustanovení správního řádu a žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 19. 5. 2004 a ta jej napadla kasační stížností podanou na poštu dne 26. 5. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatelka svoji kasační stížnost opírá, pak podle obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovozuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná, s výjimkou té její části, v níž stěžovatelka namítá, že žalovaný se řádně nevypořádal s důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že podmínky z tohoto ustanovení podávané stěžovatelka splňuje. Tato tvrzení nenalézají opory v žalobě, kterou stěžovatelka determinovala rozsah přezkumné činnosti krajského soudu. Není-li kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná mimo jiné tehdy, opírá-li se o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být v řízení o kasační stížnosti přezkoumáváno, ač tak učiněno být mohlo, a nebránilo-li nic stěžovatelce tuto skutečnost namítnout již v žalobě ke krajskému soudu, pak v této části je kasační stížnost nepřípustná a Nejvyšší správní soud se jí v této části zabývat nemohl. Pokud jde o zbylý obsah kasační stížnosti, ten Nejvyšší správní soud přípustným shledává.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněných a přípustných kasačních důvodů (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Má-li Nejvyšší správní soud posoudit právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jejichž plnění stěžovatelka tvrdí, musí se nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla toliko důvody spočívající v potřebě získat práci v České republice, neboť tu v zemi svého původu získat nemohla, a v potřebě legalizovat svůj pobyt v České republice, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována; výslovně poukazovala na svoji apolitičnost. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, což také nečinil, byť se z důvodů Nejvyššímu správním soudu neznámých na str. 5 napadeného rozsudku na osmém až desátém řádku zdola vyjadřuje k možnostem přezkumu úvahy žalovaného ohledně tzv. humanitárního azylu. Za shora popsané situace tedy nemůže obstát stěžovatelčino tvrzení obsažené v kasační stížnosti, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani že krajský soud splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu posoudil nesprávně, neboť se jejich splněním správně nezabýval.

Tvrdí-li dále stěžovatelka, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, konkrétně pro porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 správního řádu, pak ani tato námitka stěžovatelky není důvodná. Skutkový stav byl žalovaným zjišťován v návaznosti na tvrzení, jimiž stěžovatelka svoji žádost o udělení azylu odůvodňovala. Pokud důvody, které uváděla, nesvědčily tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jak Nejvyšší správní soud shora podal, nebylo zapotřebí skutkový stav žalovaným dále a podrobněji zjišťovat, neboť stěžovatelčina tvrzení potřebu takového dalšího dokazování z pohledu důvodnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nevyvolala. Tato potřeba navíc nevyplynula ani z návrhů, jež by stěžovatelka

v průběhu správního řízení učinila, neboť uskutečnění takových návrhů z obsahu správního spisu nevyplývá; stěžovatelka se nehodlala seznámit s podklady rozhodnutí a výslovně se vyjádřila v tom směru, že žádné návrhy na doplnění dokazování nečiní. Z hlediska aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl tedy skutkový stav žalovaným zjištěn spolehlivě (§ 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 správního řádu) a nelze dovodit, že by se žalovaný věcí nezabýval svědomitě a odpovědně (§ 3 odst. 4 správního řádu). Ani blíže nespecifikovaná porušení § 46 a § 47 správního řádu Nejvyšší správní soud neshledal. Pokud tedy krajský soud neshledal námitky procesního charakteru důvodnými a nezrušil pro vady řízení rozhodnutí žalovaného, pak nepochybil a ani tato nyní stěžovatelkou uplatňovaná námitka není důvodná.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu